

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
Το Ταμείο μας κλεισμένο και το χέρι ανοικτό.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει
κι' όταν έχω εξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τους ανέχομαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στό 'Ρξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τ' Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονίση.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο 'Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Δεκάτη Σεπτεμβρίου,
και χαλασμός Κυρίου.

Δικόσα δέκα και οκτώ μετρούμε,
και το ξερό μας συχνά βρούμε.

Κι' άλλη χαστουκιά
από την Τουρκιά.

Οι σύμμαχοι Όθωμανοί και φίλοι μας μεγάλοι,
που θέλουν το καλό παντός Έλληνικού στοιχείου,
μιὰ χαστουκιά εξαφνική μᾶς έδωσαν και πάλι
μέ τον χαμάλμπαση Κζεμάλ, διοικητήν της Χίβου.
Πιστεύω πῶς έμάθετε το νέον γεγονός,
αφού έσεισθη δι' αυτό και γη και ούρανός.

Για γνίς όλντοϋ θά μᾶς ειπή ή του Σουλτάνου
και τον Σουλτάνο θάχωμε όταν και πρώτα φίλο, [Πύλη
και άλλο νέο 'μτιγιαζ βεβαίως θά μᾶς στείλη
ώς πληρωμήν για το γνωστό των σφουγγαράδων ξύλο.
Κι' ο βασιληᾶς μας του Χαμίτ το έλεος θαυμάζει
και άλλον Μεγαλόσταυρον για τούτον έτοιμάζει.

Και ο Σουλτάνος ο Χαμίτ, ο μισοκακομοίρης,
έκάπνιζε εις τον σοφᾶ με τόσο μαχμουρλουκι,
κι' όταν αυτό το γεγονός του ειπε ο Βεζύρης,
έτσάκισε 'στή ράχη του τ' όλόχρυσο τσιμπούκι,
και μιὰ κλωτσᾶ του έδωσε με τῶνα του ποδάρι,
που ο Βεζύρης έγινε ώσαν το κεχιμπάρι.

'Αφού ως λάθος 'στών Χαμίτ και τούτο θά έράνη,
ο προσφιλής μας σύμμαχος τριτένδοξος ᾶς ζή,
κι' ο στόλος που επίδειξι φωναζουν πῶς θά κινή
για τον χαμάλμπαση Κζεμάλ υπό τον Κριεζή,
ᾶς βγή κι' αυτός 'στό πέλαγος για καθαρό αέρα
μέ 'λίγαις κούρλαις κανονιαῖς νά σειση τον αἰθέρα.

Τόσο πολὺ έθύμωσε ο κραταιός Σουλτάνος
και ειπε 'στών Βεζύρη του αυτά υπερηφάνως.
'Εγώ, μωρέ, με τους Ρωμηούς ποτέ δέν τὰ χαλῶ
κι' εις όλα τα παράπονα ταύτιά μου θά σφαλῶ,
κι' αν του Κζεμάλ του κάπνισε Γχιαούρηδες νά δείρη,
για γνίς όλντοϋ εις τους Ρωμηούς νά 'πῆς, μωρέ
[Βεζύρη.

Κύρ Θεοτόκη, κράτησε του στόλου της ἀρμάδες,
κι' αν έξυλοφορτώθηκαν καμπόσοι σφουγγαράδες,
δέν πρέπει νά σηκῶσωμε τον κόσμο 'στό ποδάρι
κι' ᾶς το νομίσωμε κι' αυτό για φιλικό στηλιάρι.
'Ας λείψουν πια οι πόλεμοι και τᾶλλα τὰ χαλά,
και τρεις μετάνοιαις κάνετε 'στών Μπέη τον Ριζᾶ.

